

inglid sest rōmo said. Ja wanna issa nāo
peält hūlgas temma sūddame tanno, üttel-
des: ei mo kurw sūdda pakkund mitte
Gummalale sedda au, kui se weife maia
sai ehhiud, et ma sowideski olleksin loot-
nud, sedda rōmo selle kattuse alla tullemä
— Menda parrandab Gummal ommad jās-
jed ärra — ja mis parrandamatta jāab,
kohhendab teine ello, kui meie agga mitte
ärra ei tüddi kannatades, mis Temma peäle
panneb.

Siin mo jut woiks lõppeda, sest ta on
õige innimesse wälja-minnemist ja taggasi-
tullemist kulumand. Agga kui ta siin lõp-
peks, jääks mitto assi ütlematta, mis mon-
ni ehk ka ihhaldab teada — nende parrast
kaskwago ta siis weel. Sest jut, mis mitte
keik üles ei rāgi, on waimo narriminne.

Agga mõistlik innimenne katsub omma
tulleswa rahhole juurt, ja se slannib, kui
ta sedda õppib, mis temma kohhus tehha.
Sepärrast pūdis ka Willem, ni pea, kui
ta Sōa-lippo alla sai wandunud, wāe-kāstude

ja munsterdamisse tarkust kätte sada, ja
jāi kohhe se lābbi Allematte mele järrel.
Siis juhtus, et üks kirjotaja temmaga tut-
tawaks sai. Sest sesamma olli õiglase
mees, ja nifugguse seltsi himmustas Wil-
lemi sūdda. Kui teised nūid sedda aega,
mis neil üll: jāi, muido weddelesid, sedda
rahha ärrapillades, mis nad koddunt sanud,
siis õppis Willem kirjotama. Se lābbi
läks temma rahha koppikas ifka suremaks,
ja tedda seāti kabraliks.

Mōnni kōl näitab peält õige olleswa, sen-
ni kui temmal weel seltsimeest ei olle kurja
tehha — ja siis temma mitte muido, kui
hirmo lābbi woib tallitsetud sada. Sest
kange hirm woidab keigeülleannetumat ä-
ra. Agga mis õige innimenne peält näi-
tab, se ta ka seest on, ja lāhhāb ifka tag-
ga parremaks, omma ennese ja igga teise
innimesse rõnuks.

Nifuggune mees olli Willem. Sepär-
rast tousis ta seārsandiks, ja keigewimaks
wannemaks seārsandiks. Sest temma tōs-